

Arrest

nr. 70 711 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 mei 2011 tot weigering afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die loco advocaat R. BEEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 januari 2011 op de Belgische ambassade in Canberra een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met zijn in België verblijvende vader die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 17 mei 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag wordt geweigerd. Verzoeker werd hiervan op niet nader bepaalde datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 25/04/2007, in werking getreden op 1 juni 2008;

Overwegende dat Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag ontving op naam van K. G., geboren op 11/07/1987, van Nepalese nationaliteit, om zijn vader S. A., geboren op 16/05/1961, van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Overwegende dat aan de hand van documenten die voorgelegd worden ter staving van de visumaanvraag aangetoond werd dat de vader in België, de heer S. A., niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomende persoon ten laste te nemen, gezien hij al 3 meerderjarige kinderen ten laste heeft;

Overwegende dat er geen enkel officieel document werd voorgelegd waaruit afdoende blijkt dat betrokkene, visumaanvrager K.G., geen enkele vorm van inkomen geniet in eigen land;

Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene ten laste is van zijn vader in België.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de “*motiveringsplicht*” en “*schending van de wet*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht stelt dat luidens artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 (de Vreemdelingenwet) de Belgische onderdaan bij de aanvraag tot verblijf moest aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat verzoekende partij tijdens zijn verblijf ten laste zou vallen van de openbare overheden;

Dat de verwerende partij onterecht meent dat deze voorwaarde niet vervuld zou zijn omdat “de vader in België, de heer S. A., niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomende persoon ten laste te nemen, gezien hij al drie meerderjarige kinderen ten laste heeft”;

Dat deze redenering volkomen onjuist is;

Dat ten eerste het inkomen van de heer S., wonende te Leuven, (...), ongewijzigd is gebleven;

Dat hij ten tweede geen vier kinderen heeft (drie in België en één in Australië), doch slechts drie (twee in België en één in Australië);

Dat hij ten derde de twee meerderjarige kinderen in België niet ten laste heeft;

Dat zijn dochter L. K., zelfstandig wonende te B-3000 Leuven, (...), een eigen inkomen heeft als arbeider en dus niet ten laste van haar vader is (stuk 3);

Dat zijn zoon S. K., zelfstandig wonende te B-3000 Leuven, (...), een eigen inkomen heeft als seizoensarbeider en dus niet ten laste van zijn vader is (stuk 4);

Dat de verwerende partij verder meent dat niet is aangetoond dat de verwerende partij geen enkele vorm van inkomsten geniet in eigen land;

Dat het nochtans een bekend gegeven is dat een voltijdse student in Australië niet kan gaan werken;

Dat de motivering onjuist is en bovendien gebaseerd werd op onjuiste feitelijke gegevens; Dat de motivering bijgevolg onafdoende is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, <http://www.juridat.be/cgi/juris/jurn.pl>);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat het eerste middel gegrond is wegens enerzijds schending van de wet en anderzijds wegens schending van de motiveringsplicht;”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"2.1. Betreffende een eerste middel van verzoeker ;

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van de motiveringsplicht zoals omschreven in art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van "de wet".

Verzoeker stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk stelt dat verzoeker 4 kinderen heeft, terwijl hij maar 3 kinderen heeft.

Verder houdt hij voor dat zijn kinderen zelf een inkomen vergaren en dat het algemeen bekend is dat een voltijdse student in Australië niet kan gaan werken.

Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekster zijn concrete kritiek laat de verwerende partij het volgende gelden.

De verwerende partij stelt geenszins dat verzoeker 4 kinderen zou hebben.

In de bestreden beslissing staat enkel vermeld dat verzoeker "al 3 meerderjarige kinderen ten laste heeft."

Waard verzoeker voorhoudt dat zijn kinderen zelf werken, laat de verwerende partij gelden dat gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid helemaal geen rekening kon houden met de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing lagen de stukken niet voor.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Bovendien dient verzoeker aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

"In casu wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat de aangebrachte inkomsten van de zoon van verzoekers niet beschouwd kunnen worden als zijnde voldoende en stabiel om een effectieve ten lasteneming van de aanvragers in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdende met het in België geldend integratieinkomen. Verzoekers stellen dat hun zoon over een totaal inkomen van 2983,83 euro per maand beschikt. Dit inkomen is samengesteld uit werkloosheidsuitkeringen en kinderbijslag.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het doel van de kinderbijslag erin bestaat de ouders financieel te ondersteunen bij de opvoeding van de kinderen. Het is niet bedoeld om te voorzien in het levensonderhoud van derden, zoals verzoekers. Bijgevolg kan het ook niet voorkomen dat de verzoekers niet : ten laste van de Belgische overheden zullen vallen.

Waar verzoekers stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de kinderbijslag wel in aanmerking neemt voor de berekening van de solvabiliteit van een garant in het kader van visumaanvragen, wijst de Raad erop dat verzoekers een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden ingediend hebben en geen visumaanvraag waarbij een attest van tenlasteneming ingediend kan worden.

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ton laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de

referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat." (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

Verzoeker heeft n.a.v. zijn visumaanvraag niet aangetoond dat de referentiepersoon, rekening houdend met het feit dat hij nog 3 kinderen heeft, voldoende inkomsten beschikt om een bijkomend persoon te laste te nemen.

Verzoekers kritiek daarop is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Immers verzoeker heeft ook nagelaten om aan te tonen dat hij in eigen land over geen enkele vorm van inkomsten beschikt."

2.3. Aangezien verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel gewag maakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en opwerpt dat de motivering van de bestreden beslissing blijk geeft van een "*redenering die volkomen onjuist is*" gaat de Raad er van uit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, alhoewel verzoeker in fine van zijn betoog gewag maakt van de schending van de formele motiveringsplicht zoals besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de schending van artikel 149 van de Grondwet aangezien dit betrekking heeft op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl in casu een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

2.5. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

2.6. De bestreden beslissing steunt op twee schragende motieven. Slechts indien gegronde kritiek geuit wordt tegen beide motieven, kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.7. De bestreden beslissing bevat als tweede schragende motief de vaststelling "*dat er geen enkel officieel document werd voorgelegd waaruit afdoende blijkt dat betrokkene, visumaanvrager K.G., geen enkele vorm van inkomen geniet in eigen land;*" Hieruit wordt dan geconcludeerd "*Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene ten laste is van zijn vader in België.*"

2.8. Verzoeker brengt tegen het voormelde tweede schragende motief van de bestreden beslissing enkel het volgende in: "*Dat het nochtans een bekend gegeven is dat een voltijdse student in Australië niet kan gaan werken;*". Met dit bloot betoog kan verzoeker de in punt 2.7. vermelde motivering waarin specifiek vastgesteld werd dat "*geen enkel officieel document werd voorgelegd waaruit afdoende blijkt dat betrokkene, visumaanvrager K.G., geen enkele vorm van inkomen geniet in eigen land*" niet aan het wankelen brengen.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de kritiek betreffende het eerste schragende motief van de bestreden beslissing geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan, wordt dit niet besproken.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van “het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien de verwerende partij, zo blijkt uit het bovenstaande, zich niet de moeite getroostte om enig nazicht te doen omtrent de gezinssituatie van vader (S.) en al evenmin bekeek wat de financiële status van de in België wonende kinderen is;

Dat de verwerende partij daarnaast zelfs naliet om enige datum te vermelden op haar beslissing tot weigering van de visumaanvraag;

Dat het tweede (tweeledige) middel gegrond is wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;”

2.10. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“2.2. Betreffende een tweede middel van verzoeker

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de verwerende partij zou hebben nagelaten om enig nazicht te doen omtrent de gezinssituatie en de financiële situatie van de in België verblijvende kinderen.

De verwerende partij merkt op dat het niet aan haar toekomt om een financieel onderzoek te voeren.

Het is verzoeker die moet aantonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Uit de bovenvermelde uiteenzetting blijkt dat verzoeker heeft nagelaten om dit afdoende aan te tonen.

“Waar verzoekster aanvoert dat zij wei degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, dat zij in haar land van herkomst geen eigen woonst heeft, noch in staat is om een woonst te huren en waar verzoekster zelf aangeeft aan dat zij in Oekraïne beschikt over een pensioen, dat omgerekend 112,56 E per maand bedraagt, wat volgens verzoekster onvoldoende is om in te staan voor haar eigen onderhoud en medische zorgen en in bijlage bij het verzoekschrift een attest van het pensioenfonds in Oekraïne voegt, geeft verzoekster blijk van een andere beoordeling voor de vastgestelde feitelijkeheden en stelt zij in wezen haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij. De aangevoerde kritiek van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat zou stellen te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, volgens haar kan worden afgeleid dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 24791001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. De beoordeling van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat stelt te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, zou blijken dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, is dienvolgens niet afdoende is om het motief in de bestreden beslissing, namelijk dat 'Betrokkene (niet) kan aantonen dat zij onvermogen is in het land van herkomst: het voorgelegde attest bewijst dat zij overeen pensioen beschikt in Oekraïne te ontkrachten.” (R.v.V. nr. 49.610 van 14 oktober 2010) De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de visumaanvraag diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.”

2.11. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoeker een nadeel kan ondervinden van het feit dat de datum waarop de bestreden beslissing getroffen werd, figureert op de akte van kennisgeving en niet op de bestreden beslissing zelf. Het middel viseert voorts enkel het eerste schragende motief van de bestreden beslissing en laat het tweede schragende motief onverlet. Aangezien de eventuele gegrondheid van de kritiek betreffende het eerste schragende motief van de bestreden beslissing geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan, wordt dit niet besproken.

Het tweede middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA